

MONIQUE DEYRES

MONIQUE DEYRES

Parcours / Utak

MONIQUE DEYRES

Parcours / Utak

című kiállítása

Fővárosi Képtár / Kiscelli Múzeum Templomtér

The Municipal Picture Gallery / Museum Kiscell Templespace

1037 Budapest, Kiscelli u. 108.

2001. május 10–június 10.

A kiállítást rendezte / Curator Fitz Péter

Fordítás / Translation Győrfi Réka, Laky Krisztina, Jean-Léon Muller

Fotó / Photos Bakos Ágnes, Tihanyi Bence (a kiállításon / on the exhibition), Daniel Deyres

(a műteremben / in the studio)

Katalógusterv / Layout GMN Repro Studio

Nyomdal munkák / Printed by Nalors Kft. Vác

A kiállítás támogatói / The exhibition sponsored by Francia Intézet, Fővárosi Önkormányzat

Kulturális Bizottsága, Nemzeti Kulturális Alaprogram, AXA Nordstern Art

Fővárosi Képtár katalógusai 113.

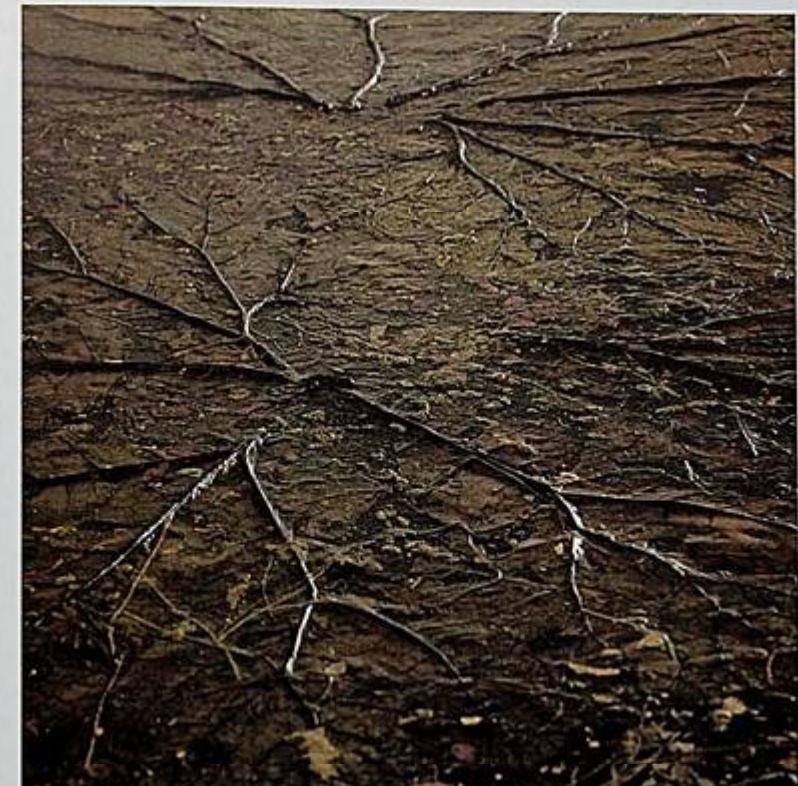
Sorozatszerkesztő / Serial editor Fitz Péter

ISSN 1416-4922

ISBN 963 9340 06 5

Felelős kiadó / Responsible editor dr. Bodó Sándor a BTM főigazgatója

© Fővárosi Képtár és a szerzők / Municipal Picture Gallery and the Authors

Paysage, 2001
Táj, 2001

Monique Deyres Budapesten

Az elmúlt félévszázadban Magyarországon nagyon kevés figyelem jutott a természet védelmére, a környezet tágabb és szükebb értelmű megbecsülésére. A füszlákok, fák lásztelte, a vizel tisztasága, a falévelek bocsátása, a virágok szépsége, az út menti rézsűk állapota, egyáltalán a természet harmoniája valahogy nem tartozott a természetes és ép minden napok gyakorlatához. Az eredmény rettentelen: eladtak, tönkrement biológiai környezet, ahol a kémiai pusztulás minden elemre szinte állandósult, a szőlő levelei sárgák, a nyulak évtizedek óta csak a mesék szereplői, de a valóságban a vegyszerezés miatt már nem láthatók a mezőkön, a folyók vizei alkalmatlanok a fürdésre, a tavakon döglött angolnák lebegnek, a tájat szemétkupacok borítják ...

Valamikor a hetvenes évek közepén, amikor a világ is kezdett már felébredni, rájöve, hogy a természet tartaléka nem végtelenek, Magyarországon is megmodult valami, lassan tudatosult, hogy a dolgok így a pusztuláshoz fognak vezetni. Mindez nem elsősorban politikai, vagy társadalmi mozgalmak formájában jelent meg először, hanem a művészet területén. Míg a világ nyitottabb szellemű és demokrációjú társadalmaiban a gondolkodás, filozófia, gazdaság, politika, művészet szerves kölcsönhatásban működött, a világ innenő végén mindenek nagyon ritkán – vagy becsületesebben bevallani –, szinte soha nem voltak szinkronban egymással.

A 70-es évek erejével még az ember megváltoztatta és átalakítja a természetet el-nevezésű, nagyzó és haris gondolatkorba volt szoríta: megfordítjuk a folyó folyásirányát, az atomot az ember szolgálatába állítjuk, a tudomány és technika fejlődése pedig mindenekelőtt. Miközben már lehetett tudni, hogy az ember nem mindenhol a természet felett, és ilyen működése a természet erőinek kifosztásához, elpusztításához vezet.

Különös módon először talán művészek reagáltak erre az önpusztító, öngyilkos gyakorlatra. Nem túlságosan feltűnően, nem nagyon az előtérben, de mégis. Művészek, ráadásul női művészek voltak azok, aik a természet-tudatos gondolkodásban először hallatták hangjukat. Munkákkal, melyek az akkor szokásos magyarországi viszonyok között műfajukban is extravagánsnak számítottak: textil, akció, performance és társiak a hivatalos, és „normális” művészettelgalmak közé keverések tartoztak.

Nem bonyolódok hosszas felsorolásba, de Bekjó Anikó, Szenes Zsuzsa, vagy a ma Franciaországban élő Kele Judit, és mindenekelőtt Lovas Ilona voltak azok a művészek, akik akciókkal, melyeket a land art hatása is megérte, először hívta fel a figyelmet a művészet és (pusztuló)természet kapcsolatára. Az akciókon túl műtárgyak, sorozatművek és installációk is létrejöttek, a legfontosabb talán Lovas Ilona Pécssett bemutatott environmentje: víz, fű és nyomott vászonanyag kombinációja.

Ez a gondolkodásmód a „természet-panteon” a természet-műtárgy viszony új fejezete volt. A műalkotásban a természet nem mint ábrázolás jelent meg, hanem önmaga, a természet lépett elő műtárggyá. A XX. század pusztuló biológiai környezetében élő művész számára kötelező gondolat áll Lovas tevékenységének középpontjában: az életemelem és az ember kapcsolatrendszerének tönkretételére elleni tiltakozás. Ilyen volt a kézzel öntött nagyméretű papírtáblák sorozata, a Stációk (1984). Az egyes táblákon növényi magokból és a papírt merevítő, belső drótkonstrukcióból alakultak ki a felületen át- meg átütő keresztmotívumok. A többi táblán jelzésszerű testamentum-szövegek szerepeltek. Az utolsó tába – oltárként – visszintesen feküdt a földön, papírfelületéből fű sarjad. Ez a „természet-panteon” a természet-műtárgy viszony új fejezete volt. A műalkotásban a természet nem mint ábrázolás jelent meg, hanem önmaga, a természet lépett elő műtárggyá.

Valószínűleg nem véletlenszerű összefüggés, de Közép-Európában másutt is fellelhető volt a műtárgy és természet művészeti összekapcsolásának igénye, mint például a romániai Ana Lupa szinte egész munkásságában. A hatalmas méretű búzakoszorúk, a táj és vegetáció kapcsolata a művész egész 80-as évek-beli tevékenységét végigkísérte.

Monique Deyres munkássága nem ismeretlen Magyarországon, több kisebb kiállítás mellett 1994-ben Francia kert címmel a budapesti Iparművészeti Múzeum gyönyörű üvegtetőjű nagytermében mutatta be nagyszabású installációját. A kert-labirintus összeprését, növényi elemekből épített hasábokból állt össze, megjelenítve a franciakert történeti hagyományait és magas művészettel. A mű azon túl, hogy a kertművészeti pazar szellemét idézi, különös kettősséget is hordoz: a növények halottak, az összepréselt, fixált levelek, ágak, a bálatzott bogyók, termések a vegetációt instant mementóként jelentik meg. Márásrész az igazi kert labirintus, mely maga is az emberi alkotókézség terméke, szintén mesterséges alakulat. Monique

Deyres installációja ezt a téri szerepet alakítja tovább: egy mesterséges térben épít fel mesterséges természetet. 1995-ben az installáció egy másik variációját – melyet sajnos csak fotókról ismerek – a Musée Géo-Charles, (Echirolles) állította fel, ahol a kertlabirintus termeken át kigyőzött, ezzel a terálatkítás-térmeghatározásnak egy még sokkal szofisztikáltabb módját teremtette meg.

Ugyanezen a kiállításon a vegetációs-bálákat katafall-k-szerű hasábba is rakta, melyek egyszerre emlékeztetnek koporsóra, bálázott takarmányra, és ugyanakkor nagyszerű plasztikai, felületi értékekkel rendelkező szobrok is voltak. Ez a felületi hatás, melyet az összepréselt vegetáció teremt meg, emlékeztet például a vályogtéglá felületére, azzal az alapvető különbséggel, hogy a kötőanyag itt a háttérbe húzódik, s a növényi anyagok uralkodnak: növénytéglik.

Ez a „tömbösített” természet ábrázolás, megjelenít nemcsak térben, hanem síkban is izgatja Monique Deyrest. Nagyobb, és lazán összefüggő sorozatokat készített, ahol csak igen vékony, reliefszerű teste van a fakazattákkal határolt növényi egységeknek. A különféle vegetációk egymás mellé helyezett, raszterrendszere – 35 centis egységekből 12 x 12 tábla, 4 x 10-es tábla, 3 x 11 tábla kapcsolódik – összefüggő képet, képsorozatot hoz létre. Ezek hol visszintesen, hol pedig függőlegesen kerülnek bemutatásra. A visszintesen elhelyezett táblák chatautanul a légliférvételek szántóföld tábláinak érzetét keltik, igaz, nagyon rendezett és szabályos táblák, amelyek a valóságban pont a természet természetes zabolálására miatt ilyenformán nincsenek. Ennél a tárgytipusnál az egyes készítésekben a különféle kis növények, zuzmók, magok önrádió életet élnek, mint egy virággyás bujnak össze a rekeszek.

Különös módon, a függőlegesen elhelyezett táblák másként, sokkal inkább képtárgyként viselkednek. Ezt a művész is érzékelte, hiszen ezeknél távolodik el a növényi anyagok saját, természetes szinétől és használ „mesterséges” szinézést is. Természetesen nem meg el messze a természeti hatásoktól, növényi és földszínekről van szó, melyek hozzáartoznak művészete lényegéhez. Ez a képszerűség sok esetben nem is célja, ezért a táblák között részek maradnak, a hányn raszter rendje.

Egészen más a hatása azoknak az áttekintő anyagokra fixált kompozícióknak, ahol a vegetációt megjelenítő négyzetes felületek szinte a semmiben lebegve, egymás mögött ismétlődve tűnnek elő pazar könnyedséggel. A jelző korántsem túlzás, hiszen van olyan kompozíció is, melynek alkotóeleme a gyep téglá, ami nem feltétlenül könnyedségről nevezetes, és mégis, Monique Deyres előadásában ez is szármály.

A sorozat természetesen hozzáartoznak a nagy, nehézes, földszerű táblák is, ezek nagyobb és kevesebb egységből összetettek – két-két téglalap alakú tábla kapcsolódik össze – földön és falon, színük is sötét, a talajt, az anyaföldeket mintázók. Ennek a sorozatnak ellenpárja a Csírázás táblarendje, ahol a laza szerkezetű csírák, száritott, zuzmózserű növények maguk is áttekintők, keresztszűr láthatók, a fényt és a tekintetet is engedik áthalatolni magukon.

A következő műcsoport, mely Monique Deyrest sokáig foglalkoztatta a Természet / Kultúra installációs együttes, amely a természet megőrzésének gondolatból direkt és irányan ironikus módon jára körül. Természet-konzervekről, jobban mondvá természet-befüztekéről van szó, ahol is valóságos befőttesüvegek csírákat, magokat, virágokat, leveleket, sarjakat helyez, minden stílizáció és látható manipuláció nélkül. Ez a műegyüttés és gondolati egysége igen rokon a magyar Soli Gizella három dimenzióban megszűtött és ugyancsak befőttesüvege helyezett gobelin-gyümölcseivel. Ugyanakkor Monique Deyres befőttesüveg sorozata utalás a születés, az állapotosság misztériumára is.

A kiscelli kiállítás mindenekből az elemekből építkezik. A nagy, földszerű táblák sorozata uralja a tér középtengelyét, színükkel és rusztikus felületükkel különös, személyes párbeszédet folytatnak a XVIII. századi, öreg, nyerstégla falakkal, azok színével, töredézeit, egyenetlen, itt-ott porró, egekig emelkedő függőlegeseivel. Ugyanez a vertikálitás az urakodó motívuma a szentély magasából függő szímeknek, melyeken a vegetációs négyzetek színátszínváltozása léjes könnyedséggel párosul. A falakon fotorelief-sav fut végig a templomtér falain, Monique Deyres egyik legfontosabb motívumával a csírázással. Ez az apró növényi motívum, pontosabban maga a növényke, föld feletti, zöld szárával, egy-egy levéllel, rüggel és a föld általi gyökérhálójával egyszerre látható. Ezt a drámai képi eszközt ugyan már korábban is használta, képtáblán és befőttesüvegen egyaránt, de ilyen monumentális léptékben és szekvenciában az összhatás sokkalta megrázóbb.

Monique Deyres rendkívül érzéken kapcsolja össze a művészeti eszközöket és a természet revízitumát munkáiban. Ma, amikor a földi lét, a vegetáció hosszú távú fennmaradása is kérdéses, művészeti aktuális szinte „természetes”.

Fitz Péter

Monique Deyres à Budapest

Ces cinquante dernières années, nous avons accordé très peu d'attention à la protection de la nature et à la valorisation de l'environnement au sens large. Le respect dû à chaque brin d'herbe, aux arbres, aux feuilles, à la clarté des eaux, à la beauté des fleurs, des berges, et à l'harmonie de la nature en général n'était pas perçu comme faisant partie d'un quotidien "sain et naturel". Le résultat est effrayant: un environnement biologique anarchique et dégradé dont la ruine chimique généralisée est quasi-chronique, des vignes aux feuilles jaunies, des lapins qui depuis des décennies ne sont que les personnages fictifs de contes d'enfant, car on ne les voit plus dans les champs du fait des pesticides, des rivières où il est impossible de se baigner, des lacs pleins d'anguilles mortes flottant à la surface, des paysages couverts de déchets...

Vers le milieu des années soixante-dix, quand le monde entier s'est soudain rendu compte du fait que les réserves naturelles ne sont pas inépuisables, la Hongrie a également commencé à réagir : il était évident qu'on allait vers une destruction totale. Dans un premier temps, cette réaction n'a pas pris la forme de mouvements politiques ou sociaux, mais s'est manifestée dans les arts. Si dans les sociétés plus démocratiques et plus ouvertes, la pensée, la philosophie, l'économie, la politique et l'art fonctionnaient en relation étroite, de ce côté-ci du monde, ces activités n'étaient que rarement, ou pour ainsi dire jamais, synchronisées.

Les années soixante-dix restaient dominées par la vision mégalomane et fausse d'un "homme qui modifie la nature". On peut bien renverser le cours des rivières, l'énergie atomique servira l'être humain, seul compte le progrès de la science et de la technologie. Cependant, on pouvait déjà savoir que l'homme n'était pas omniscient et qu'un tel fonctionnement conduirait à l'épuisement et à la destruction des ressources naturelles.

Bizarrement, les premiers à réagir à cet exercice suicidaire furent les artistes. Non pas au devant de la scène, non pas à haute voix, mais pourtant ils réagirent. Parmi eux, ce sont surtout les femmes qui témoignèrent de cette prise de conscience de la nature avec leurs œuvres, extravagantes par leur sujet comme par leur technique, pour la Hongrie de l'époque (textiles, actions, performances).

Sans me lancer dans une énumération trop longue, je citerai néanmoins Anikó Bajkó, Zsuzsa Szentes et Judit Kele (qui vit actuellement en France) et surtout Ilona Lovas, dont l'actionnisme, inspiré par le land-art, a attiré l'attention sur les rapports entre l'art et une nature en pleine ruine. Outre les performances, des œuvres uniques, des séries et des installations sont nées de ces initiatives. La plus importante est peut-être l'environnement d'Ilona Lovas présenté à Pécs, œuvre combinant l'eau, l'herbe et le tissu imprimé.

Ce mode de pensée ouvre un nouveau chapitre de la nature, vue comme un panthéon, et du rapport entre nature et œuvre d'art. La nature n'apparaît pas comme reproduite dans l'œuvre mais constitue l'œuvre elle-même. La pensée qui s'impose à tout artiste vivant dans l'environnement dégradé du 20e siècle, se trouve au centre même de la création de Lovas: protester contre la destruction du système de relations entre les éléments vitaux et l'homme. C'est dans cet esprit que s'intègre sa série Stations (1984) créée à partir de tableaux de papier de grand format, modelés à la main. Sur certains tableaux, les motifs croisés pénètrent les couches formées à partir de grains de plantes et d'une trame de fils fixant le papier. Sur les autres, des fragments du Nouveau Testament apparaissent, comme des signes. Le dernier tableau, tel un autel, est couché à terre, horizontal, de l'herbe poussant à la surface du papier.

Ce lien n'est probablement pas dû au hasard. Dans d'autres pays d'Europe centrale on trouve le besoin de lier art et nature, comme, entre autres, dans presque toute l'œuvre de la roumaine Ana Lupaș. Dénormes couronnes de blé, lien entre le paysage et la végétation accompagnent ses créations des années 80.

Les œuvres de Monique Deyres ne sont pas inconnues en Hongrie. Outre de nombreuses expositions, elle a présenté une installation de grande envergure intitulée Jardin français en 1994 dans la verrière centrale du Musée des arts décoratifs de Budapest. Son jardin-labyrinthe, composé de 365 parallélogrammes de végétaux compressés, évoquait les traditions historiques et artistiques prestigieuses des jardins à la française. Inspirée par la richesse de l'art des jardins, l'œuvre revêt un caractère double. D'une part, les plantes sont mortes : feuilles et branches pressées, baies et fleurs nous montrent la végétation comme la mémoire d'un instantané. De l'autre, le jardin réel est présenté tel un

labyrinthe, autrement dit un produit de la création humaine, un objet artificiel. Le rôle de l'espace dans cette installation de Monique Deyres apparaît comme "ré-formulée". L'œuvre définit une nature artificielle dans un espace artificiel. En 1995, une variante de l'installation a été présentée au musée Géo-Charles (à Echirolles), je n'en connais malheureusement que les photographies. Là, le labyrinthe serpente à travers les différentes salles du musée, et entre en relation avec le parc à l'extérieur; moyen encore plus sophistiqué pour définir et re-définir l'espace.

Lors d'une autre exposition, l'artiste a disposé ces briques végétales de façon massive, formant ainsi des catafalques et des socles. Sculptures imposantes d'une grande valeur plastique. Cette surface, créée par les plantes compressées, se présente comme celle de briques de torchis, mais ici, point de liant, dans ces "briques de plantes", c'est l'élément végétal qui compte.

Ces "échantillons" de nature intéressent Monique Deyres non seulement en terme d'espace, mais aussi de surface. Elle a créé des séries où les unités végétales, séparées les unes des autres dans des cassettes en bois, n'ont qu'un corps très mince, à peine tridimensionnel. Le système de grilles végétales formé de différentes plantes placées côte à côte produit une série d'images cohérentes. Disposées à l'horizontale, ces œuvres rappellent les champs des photographies aériennes et organisent de façon régulière et systématique ce qui ne se rencontre jamais dans la nature. Ici, plantes, lichens, graines semblent vivre telles de fleurs dans des parterres.

Les œuvres utilisant des supports transparents produisent un effet tout différent. Ici, les surfaces carrées évoquant la végétation, apparaissent avec une légèreté merveilleuse, flottant dans le néant, se répétant sur plusieurs plans séparés. On peut en effet parler de légèreté, car si Monique Deyres élabora certaines compositions à partir de plaques d'herbe, dont la légèreté n'a rien de manifeste, son interprétation touche au spirituel.

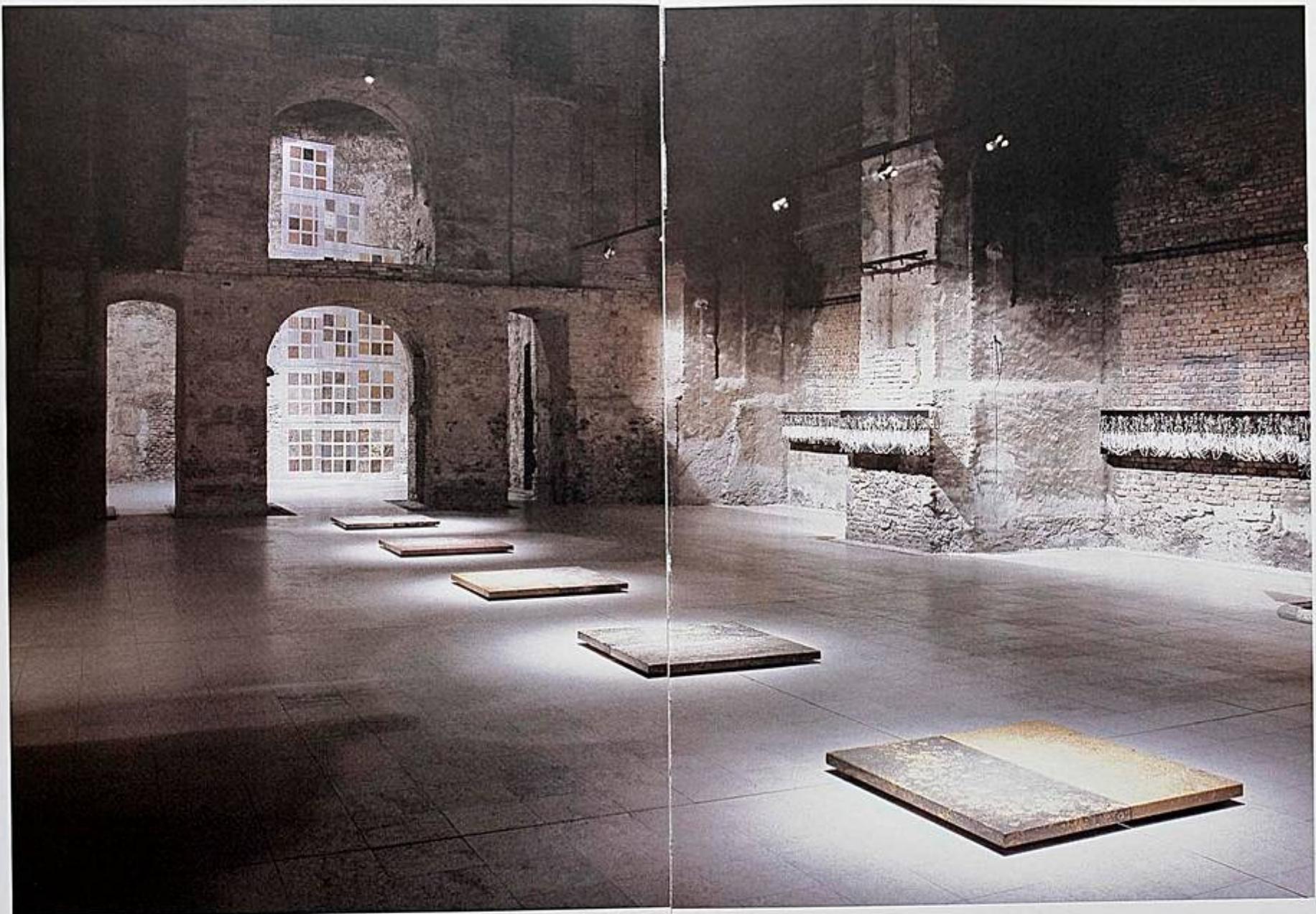
Son travail comprend aussi des œuvres plus massives, composées d'unités moins nombreuses, plus grandes, et reliées deux par deux. Elles sont présentées sur le mur ou par terre, leur couleur rappelle le sol, la terre, travail de géologie et de stratification où chaque couche végétale ou minérale est reliée par des couches de cire d'abeille. Cette installation trouve son contraire dans la série dite Germination où les germes de structure légère, les plantes et les lichens secs, eux-mêmes transparents, laissent circuler la lumière et le regard.

Un autre groupe d'œuvres créées pour l'exposition Paysage/Passage explore les relations que nous avons avec la nature mais de façon directe lyrique et ironique, en utilisant des "bocaux de nature conservée" où vie et mort des plantes se côtoient, allusion aussi au mystère de la maternité et de la naissance. Ce groupe d'œuvres et son unité théorique est proche des fruits en tissu tridimensionnels placés également dans des bocaux par l'artiste hongroise Gizella Solti.

L'exposition au Musée Kiscelli de Budapest rassemble tous ces éléments. L'axe central est rythmé par l'horizontalité des doubles panneaux légèrement surélevés dont la couleur et la surface entrent en dialogue avec les anciens murs de briques de l'église du 18e siècle. La verticalité de ces murs mène vers le ciel, et cette même verticalité est le motif principal de l'ensemble des soies suspendues dans le choeur où les couleurs des plantes et la légèreté du tissu entrent en parfaite harmonie. Sur les murs une ligne horizontale de photographies s'étire avec le motif récurrent de l'œuvre de Monique Deyres: la germination. Ce motif végétal où la plante est visible à la fois au dessus et au dessous de la terre (tiges, feuilles, germes et racines sont présents) devient un outil dramatique accentué par les dimensions monumentales de l'œuvre.

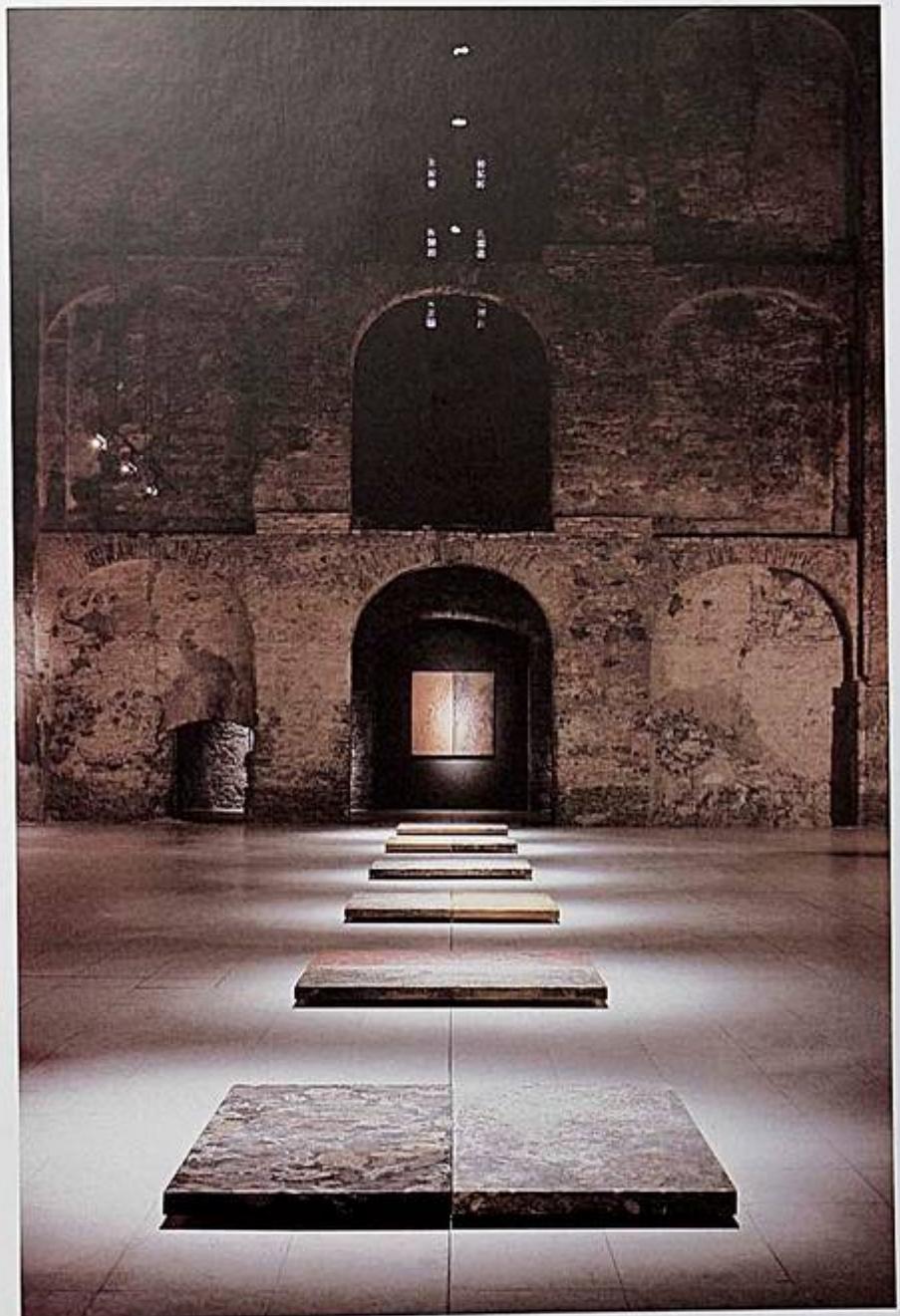
Dans ses œuvres, Monique Deyres allie les outils de l'art et les trésors de la nature avec une sensibilité exemplaire. A l'heure où la vie sur terre et la survie de la végétation sont mises en cause, l'actualité de son art apparaît réellement naturelle".

Péter Fitz

Installation dans l'espace du Kiscelli Múzeum, 2001
Installació a Kiscelli Múzeum tereliben, 2001

Ensemble de 14 panneaux, 150x75x7 cm, 1997-2001
bois, végétaux, terre, sable, cendre et cire d'abeille
Sorozat, 14 tábla, 150x75x7 cm, 1997-2001
fa, növény, föld, homok, hamu, méhviasz

Monique Deyres 12 éve festi meglepő tájképeit, melyeken azt a természetet fedezhetjük fel, ami modern életünknek már nem része.

Szárított növények, virágpor, virágpollen, növényi részek, homokszemek, fűvek, üledékek, penésgombák segítségével vezet minket keresztül szokatlan tájakon egy olyan országban, ahol az idő szerkezete felborult. Ebben az időben a növénykockákban egyszerre van jelen a négy évszak, a négyzet alakú kertekben egymás mellett léteznek a magok, virágok, gyümölcsök és a termések. Monique Deyres kölönjáratot alkot penésgombából vagy viaszba elhelyezett rétegezett fűszálakból.

Ebben az újraalkotott természetben a teljesen hétköznapi növények rabjaivá válnak, amiket a hétköznapokban már észre sem veszünk. A felfedezés hatása alatt csak megyünk és álmodozunk. A benti jóvás-menés kintről lelegzésnek hat. Monique Deyres annyi különfélé növényt használ fel, hogy mindenki megtalálhatja benne azt, amelyik visszavezeti őt valamelyik messzi múltba nyúló belső tájához. A sorozatok rendszeres használata erős ritmust ad műveinek, a séta ütemét szabályozva, amely lehet akár a botanikusé vagy Jean-Jacques Rousseau magányos vándoráé.

A Kiscelli Múzeum kiváló hely a sétára, a helyszín magáért beszél. Monique Deyres egy olyan installációt választott, amely harmoniában áll a vallásos építészettel: ugyanaz a zord szigorúság, az anyagoknak ugyanaz az egyszerűsége, ugyanazok a nagy vízszintes és függőleges vonalak, amelyek nem nélkülözik a templomok szimbolikáját.

A növényi rétegekkel átitatott viaszlapok a földhöz képest kissé megemeltek és az épület közepén hosszában vannak elhelyezve, így hangsúlyozva a vízszintességet, azt a meditációra alkalmas helyet, ahol az ember magára van utalva.

Ezzel ellentétben a földpanelek fénnel megvilágítottak, nincs függőleges árnyék; itt megáll az idő, felfüggesztődik, mint a virágpor a földön. A jóvátehetetlen jelen? A lehetséges öröklét? A biztos felülemelkedés.

De a falakon megcsillan egy pillanatra a humor. A fűvek föld és törvény nélkül nőnek, belénk ütötték a félelmet, hogy rosszul fogunk lépni, hogy elvétünk egy lépcőfokot. Ujjongás a titkaitól meglosztott élet előtt, ujjongás az agyagedényekbe ütöttet növények fotói előtt, ahol ott ragyognak a park fái.

Zavarodottan állunk eme életmű előtt, amely felkavarja kapcsolatunkat a természettel, az idővel és a térel.

Huguette Botet

Depuis 12 ans Monique Deyres met en place des paysages surprenants où nous sommes invités à découvrir une nature dont notre vie moderne nous écarter.

A l'aide de plantes compressées, de poussières de fleurs, de pollen, de cendres de végétaux, de sables, d'herbes folles, de sédimentations, de moisissures elle propose des parcours insolites à travers un pays où le temps est désorganisé, qui offre simultanément dans les briques végétales l'avènement des quatre saisons où dans des jardins carrés sont juxtaposé graines, fleur et pistil. Elle compose des paysages poétiques à base de moisissures ou de brins d'herbes stratifiés dans des cires.

Dans ces espaces de nature recomposée nous allons, captivés par ces plantes ordinaires que nous cublions de voir. Entraînés par ces découvertes nous marchons et révons, un va et vient dedans-dehors s'instaure comme une respiration – Monique Deyres collationne tant de végétaux divers que chacun trouve celui qui lui rappelle des paysages intérieurs très primitifs – l'utilisation systématique des séries impose un rythme fort qui maintient la cadence du parcours: celui du botaniste ou du promeneur solitaire de Jean-Jacques Rousseau.

Dans le Kiscelli Muséum la marche est déambulatoire, le lieu s'y prête. Monique Deyres a choisi une installation qui répond en écho à l'architecture religieuse: même rigueur austère, même simplicité des matériaux et le parti pris des grandes lignes horizontales et verticales qui n'est pas sans rappeler la symbolique des églises.

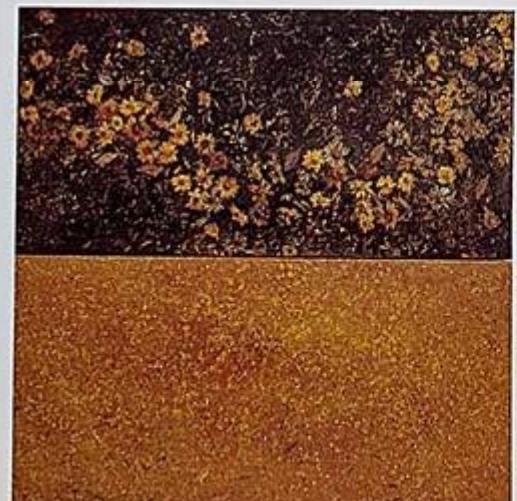
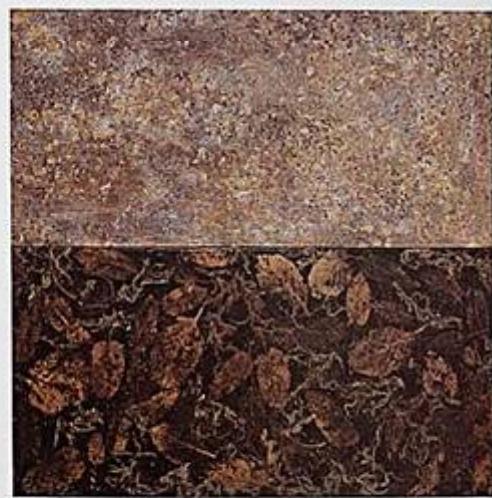
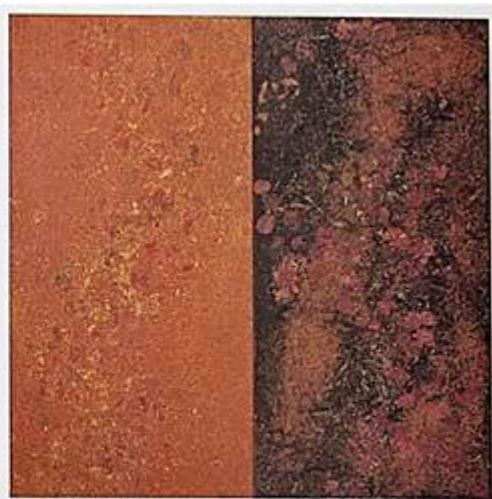
Les dalles de cire aux couches végétales accumulées sont légèrement surélevées par rapport au sol, disposées en long au centre de l'édifice elles soulignent l'horizontalité, espace méditatif où l'homme est renvoyé à lui-même.

En opposition les panneaux de soie installent une lumière sans ombre à la verticale; le temps s'arrête, en suspend comme la poussière des fleurs sur les carrés de soie: présent irrémédiable?, possible éternité? dépassement certain.

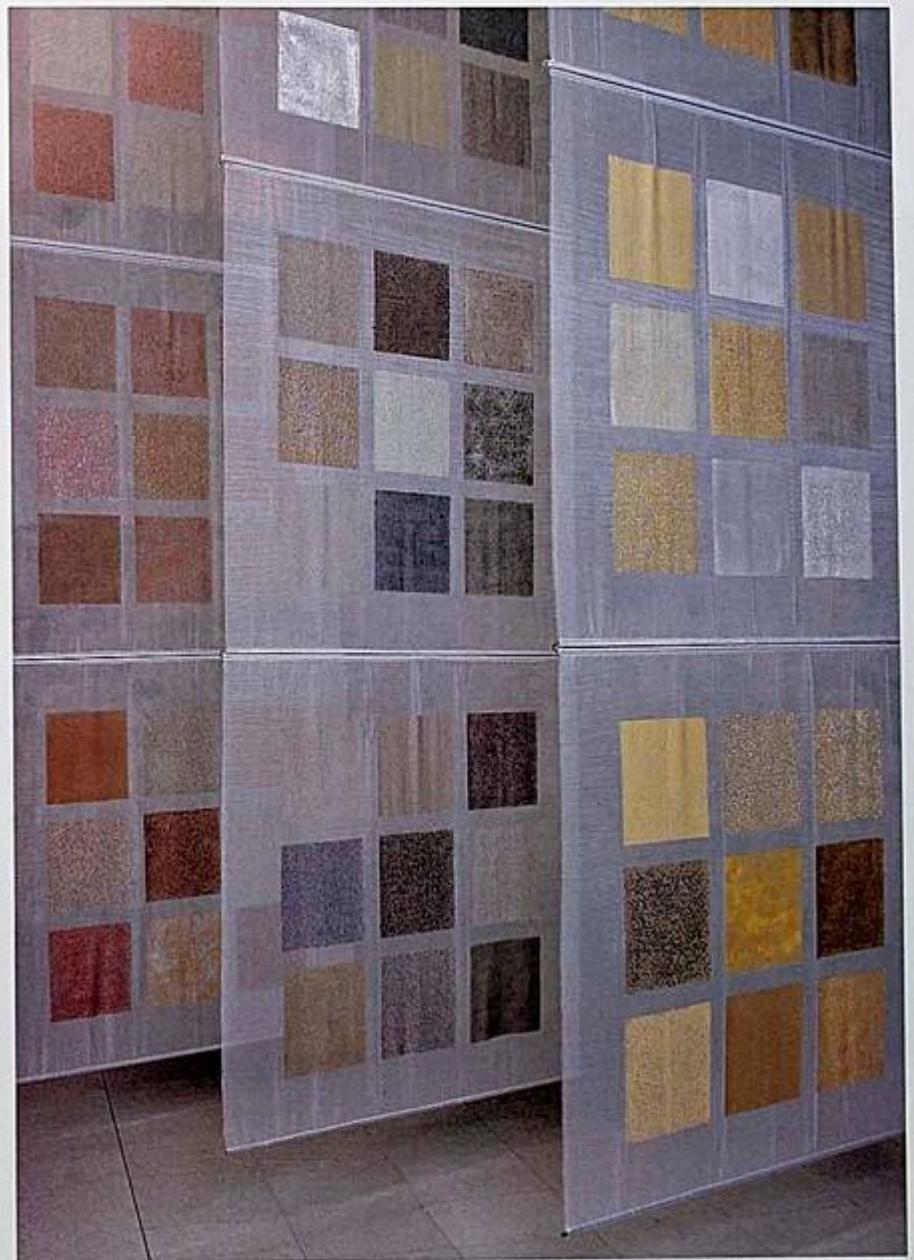
Mais sur les murs un instant d'humour. Les herbes poussent sans terre ni loi, elles nous font craindre un faux pas, peur de rater une marche – jubilation devant cette vie dépouillée de mystère premier des origines –, jubilation devant les photos de bocaux de plantes ou miroitent les arbres du parc.

Déstabilisés dans nos certitudes nous demeurons perplexes face à une œuvre qui bouscule nos rapports avec la nature, le temps et l'espace.

Huguette Botet

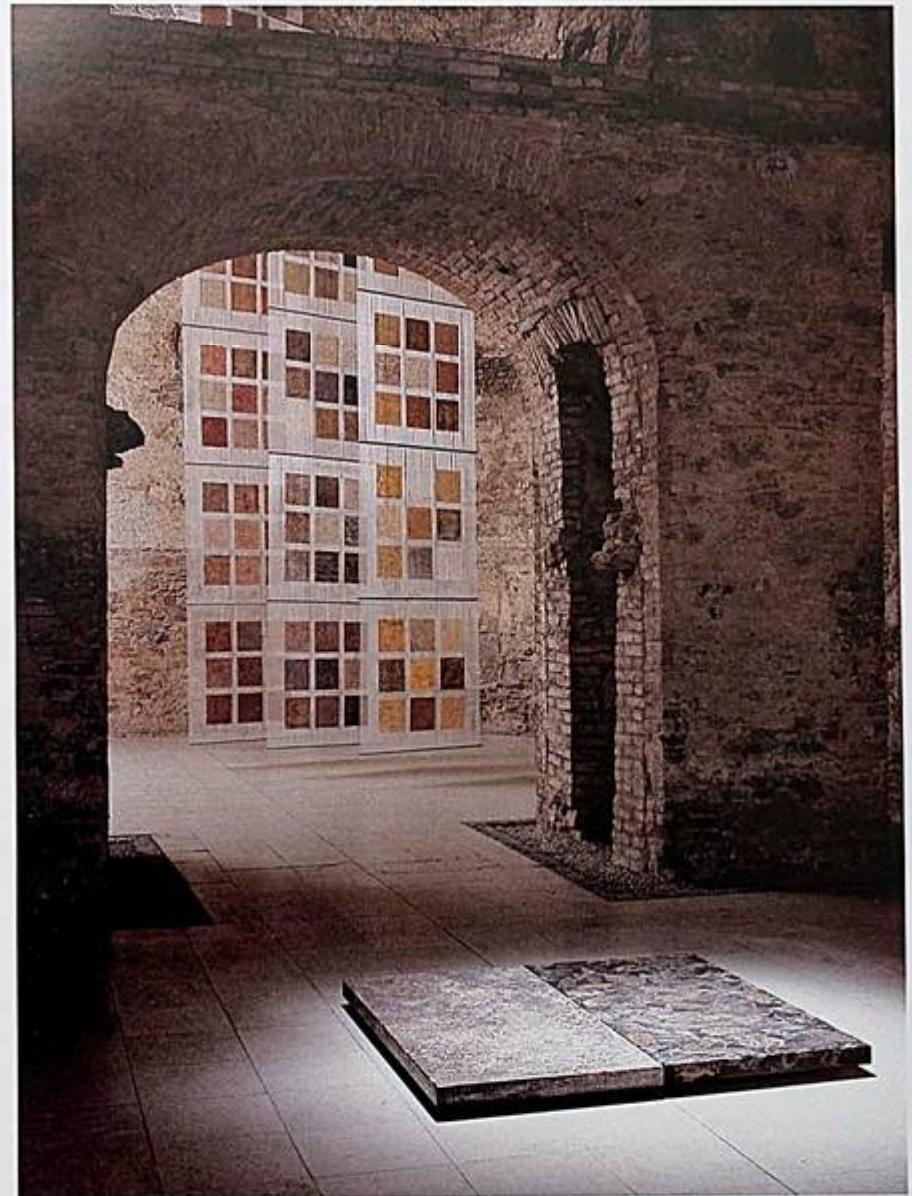

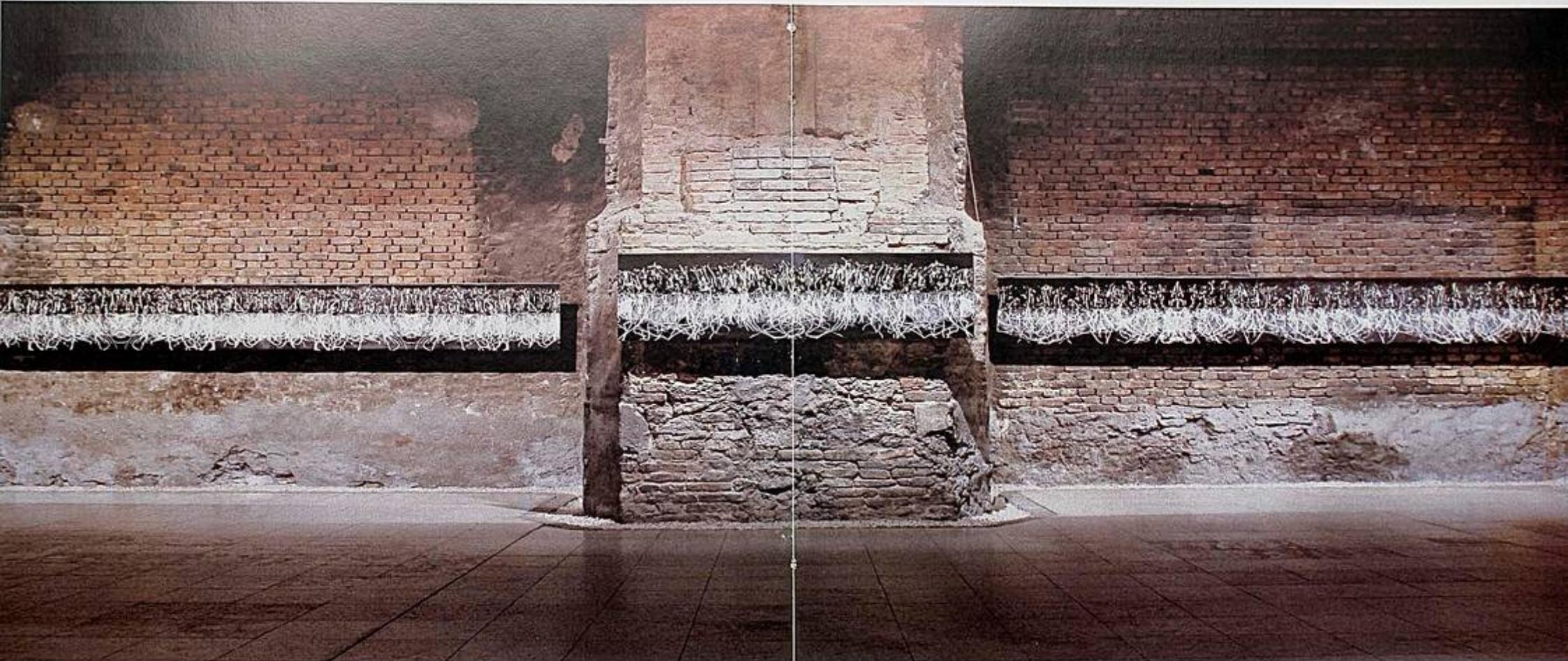
Ensemble de 18 voiles de sole, végétaux broyés, sable, cendre, pollen, 140x140 cm, 1999–2001
Sorozat, 18 selyemfátyol, morzsolt növények, homok, hamu, pollen, 140x140 cm, 1999–2001

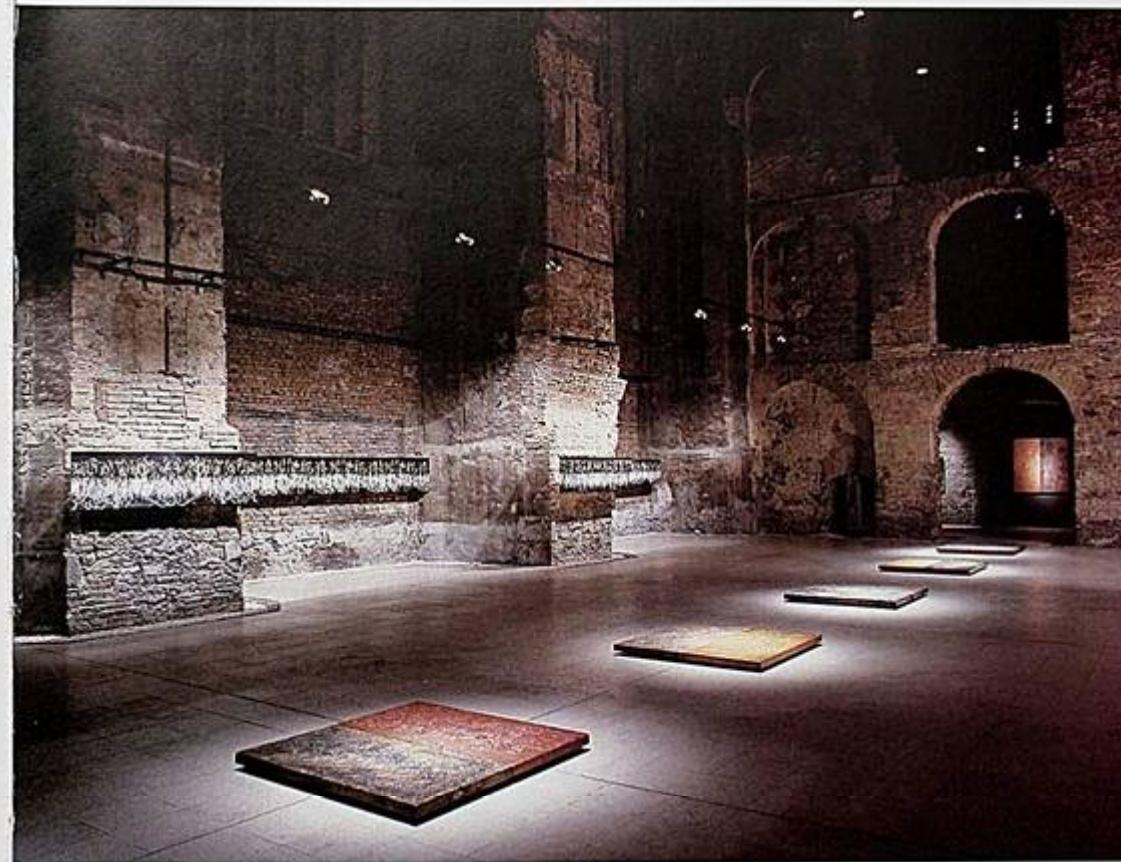

Volles de soie, détail, 1999–2001
Selyemfátylak, részlet, 1999–2001

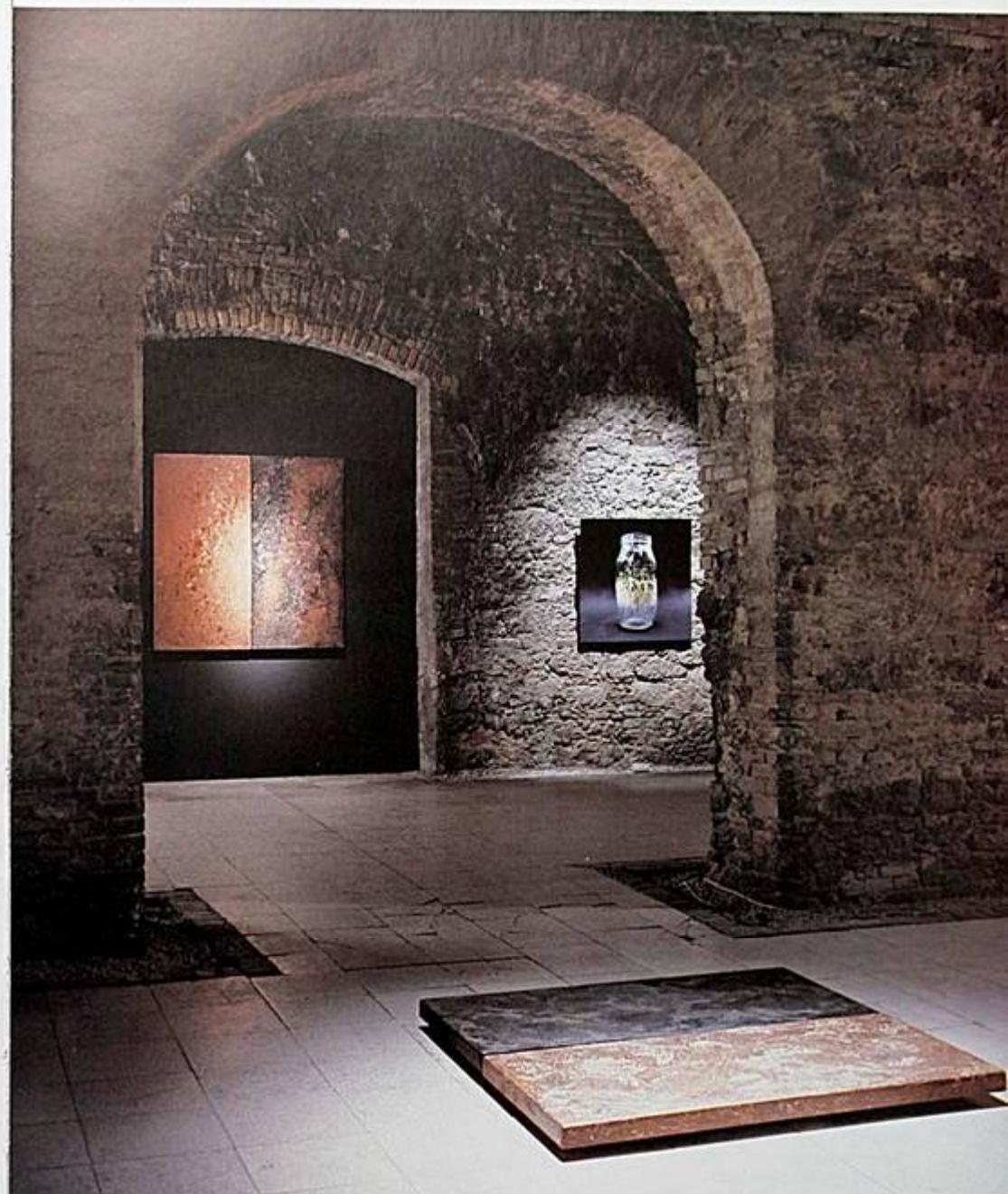

Ligne de germination, 1999-2001
Photos noir et blanc recolorisées aux alumines, 20x0,60 m
Csíra-vonal, 1999-2001
Fekete-fehér fotók tinta színezéssel, 20x0,60 m

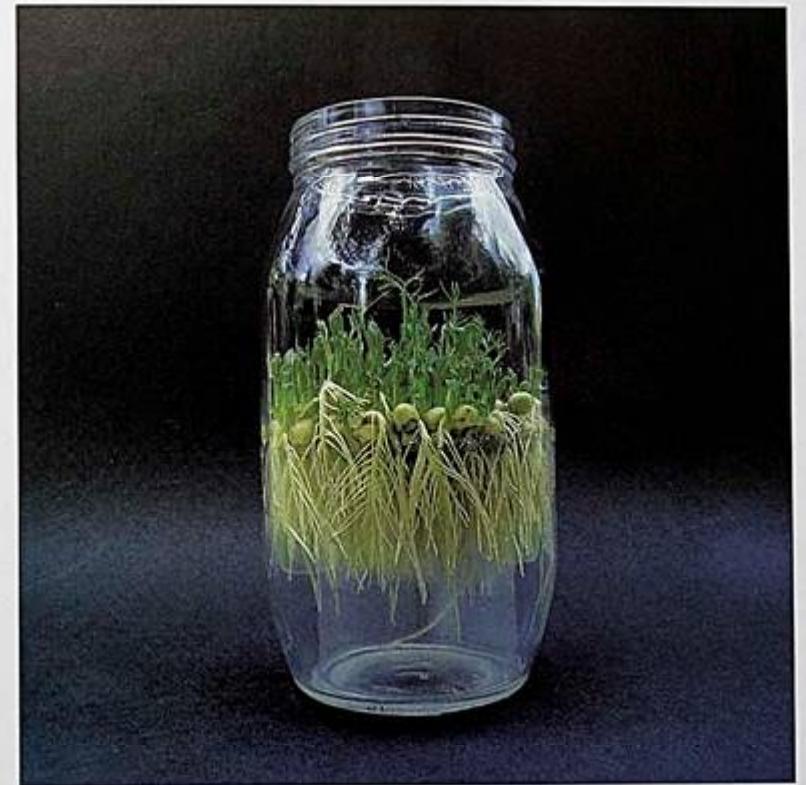

Série Nature/Culture, 1999-2000
2 tirages cibachrome sur aluminium 1x1 m
2 panneaux bois-végétaux-cire 150x75x7 cm
Természet/Kultúra, sorozat, 1999-2000
2 cibachrome aluminiumlapon
2 tábla, fa, nővény, viasz 150x75x7 cm

Série de moisissures, 1998–2000
carton, moisissures 25x25 cm
Penész, sorozat, 1998–2000
kartonpapír, penész 25x25 cm

Série Nature/Culture, 1999–2000
Cibachrome sur aluminium, 1x1 m
Természet/Kultúra, sorozat, 1999–2000
Cibachrome aluminiumlapon, 1x1 m

Monique DEYRES

1950-ben született Bourg-Saint-Bernard-ban (Haute-Garonne)

Née en 1950 à Bourg-Saint-Bernard (Haute-Garonne).

Voronban és Stockholmban él.

Vit à Voiron (France) et à Stockholm (Suède).

Történelmi tanulmányok: Université Paul Sabatier, Toulouse

Etudes d'Histoire, Université Paul Sabatier, Toulouse

1974-76 Történelem- és földrajzanár, Francia Gimnázium, Mexikó

Professeur d'histoire-géographie au Lycée Français de Mexico

1983-86 Művészettörténet-tanári diploma, Grenoble

Formation de formateur aux Beaux-Arts de Grenoble

1986-91 az Association Trace-Ecart (kortárs képzőművészek szövetsége) tagja (Grenoble)

Membre actif de l'Association Trace-Ecart pour la promotion des Arts-plastiques et de l'art contemporain (Grenoble)

Felnőtt képzőművészeti csoportok szervezője

Animation de stages adultes de sensibilisation à l'art contemporain

1989-92 A „Sculpture en ville” rendezvény szervezője Voironban

Participation à l'organisation de „Sculpture en ville” à Voiron

1991-94 Művészettörténet-tanár, Francia Gimnázium, Budapest

Professeur d'arts plastiques au Lycée Français de Budapest

1995 óta kizárolag képzőművészeti alkotómunkával foglalkozik

Depuis 95 Se consacre entièrement à son travail de plasticienne

EGYÉNI KIÁLLÍTÁSOK / EXPOSITIONS PERSONNELLES

2000 „Paysages-Passages” Maison de l'architecture, Grenoble

La Halle, Pont en Royans

1999 Galerie „Le Bateau-Lavoir” Grenoble

1995 „Jardins à la Française” Musée Géo-Charles, Echirolles

1994-95 „Jardins à la Française” Musée des Arts Décoratifs, Budapest

1994 „Murs” Galerie Vizivárosi, Budapest

1993 Espace Tűzoltó utca et Musée des Arts Décoratifs, Budapest

1991 Galerie Evelyne Guichard, Aoste

1989 „Passé composé” Espace CEVE Voiron

CSOPORTOS KIÁLLÍTÁSOK / EXPOSITIONS COLLECTIVES

1999 „Flora” Musée des Beaux-Arts de Mons, Belgique

organisation ASBL lumière/Espace parallèle, Bruxelles

1999 „De la plante naturelle à la plante manipulée” Muséum d'histoire naturelle, Grenoble

1998 „Hors-sol n°3”, La Villette.Cité des sciences et de l'industrie, Paris. Exposition,

„La serre, jardin du futur”

1998 „Ni vu ni connu” chez Bruno Henry, Grenoble

1997-98 „Acquisitions” Musée Géo-Charles, Echirolles

1997-98 Inauguration „La serre jardin du futur” La Villette Cité des sciences et de l'industrie, Paris

1996 „118m” Galerie Manu Timoneda, Aix en Provence

1995 „Acquisitions et dépôts récents” Musée Géo-Charles, Echirolles

1991 „Tendances” Musée Hébert, La Tronche

1990 „Dedans-Dehors” Musée Hébert, La Tronche

MŰVEK KÖZGYÜTEMÉNYEKBEN / COLLECTIONS

La Villette, Cité des Sciences et de l'industrie pour „La serre jardin du futur”

István Király Múzeum, Székesfehérvár, Hongria

Iparművészeti Múzeum / Musée des Arts Décoratifs, Budapest, Hongrie

Musée Géo Charles, Echirolles

Művei számos magánygyűjteményben is megtalálhatók / Collections privées

KATALÓGUSOK / CATALOGUE

2000 „Paysages-Passages” Maison de l'architecture, Grenoble La Halle, Pont en Royans

1999 Musée des Beaux-Arts de Mons, série de cartes

1998 Catalogue Musée Géo Charles et partenaires privés

1994 „Jardins à la Française”, Institut Français, Gaz de France, Musée des Arts décoratifs, Budapest

1991 „Tendances” Musée Hébert

1990 „Dedans-Dehors” Musée Hébert

CIKKEK ÉS ÍRÁSOK (válogatás) / TEXTES ET ARTICLES.(Selection)

Eric Maréchal (CNRS)

J. L. Roux

Sylvie Fabre

Huguette Botet

Elisabeth Champon (Musée Geo-Charles).

NOMBREUSES REVUES HONGROISES DONT Balkon.

Kovalovszky Márta (István Király Múzeum, Székesfehérvár)

Cím / Address:

4 rue de la Rivoire

38500 Voiron

France

A BTM Fővárosi Képtár katalógusai

ISSN 1416-4922

1. Felszabadult Budapest művészete (MNG-vel közösen) I-II. 1960
2. Századforduló (Oratórium) 1962
3. A Ferenczy család (MNG-vel közösen) 1968
4. Magyar remekművek (MNG-vel közösen) 1969
5. Pest-budai városképek 1969
6. Hincz — Somogyi 1971
7. Pest-budai arcképek 1971
8. Domanovszky — Kerényi 1971
9. Bernáth Aurél 1972
10. Beck Ö. Fülöp 1973
11. Pest-budai események 1973
12. Budapesti taják, utcák, emberek, Varsó, Szófia, Bécs 1975
13. A.V. Kokorin 1975
14. Magyar művészet 1945-1977, Varsó 1977
15. Képek, szobrok 1977
16. Szántó Tibor 1977
17. Foldes Emilia: Ötvöskatalógus 1978
18. Martyn Ferenc: életműkiállítása 1978
19. Pest-budai ötvösségek a XVIII. században 1978
20. Pest-budai ötvösségek a XIX. században 1980
21. Ország Lili: "Labyrinthus" 1980
22. Szentpéteri József kiállítás 1981
23. Papp Gábor 1983
24. Film/Művészet 1983
25. Mikola Nándor 1984
26. Bánki Ernő 1984
27. Feszty György 1984
28. NDK iparművészet 1984
29. Dunai látképek Pest-Budárol, Linz 1985
30. Diadal a XVII. században 1986
31. Veszelcsányi Béla 1986
32. Orbán Dezső 1986
33. Erdélyi Attila 1987
34. Pest-budai látképek 1987
35. Barlangok a képzőművészettel 1989
36. Jovánovics György: Berlini reliefek 1989
37. Rudolf Kedl 1989
38. Tót Endre: Absztrakt expresszionista munkák 1963-68 1989
39. Meisterwerke der Ungarischen Moderne 1989
40. Antoni Clavé 1989
41. A wörpswedi művésztelep 1989
42. Szentpéteri József, Zágráb 1990
43. Románia magyar művészeti 1990
44. Szalay Lajos rajzai 1990
45. Jan Cremmer 1990
46. Ernst Degasperi 1991
47. Kortárs Képzőművészeti Izraelben, J.Hackney gyűjteménye 1991
48. Olasz művészet 1895-1952 (Triveneto Múzeumok) 1991
49. Moon Shin koreai szobrászművész 1991
50. Tapintható tárlat I. 1992
51. Eugenio Carmi 1992
52. Helga Leiberg: "Totentanz zu Budapest" 1992
53. Körösényi Tamás: "Tájhangok/Landschaftsstöne" 1992
54. Lois Viktor: "Kamaszkorom utolsó nyara" 1992
55. Válogatás a Fővárosi Képtár XX. századi gyűjteményből 1992
56. Détenie 1992
57. Hungary: before and after 1993
58. Swierkiewicz Róbert: "Kelet kezd, nyugat befejez" 1994

59. Latino-Amerikai grafika 1994
60. Péter Zsuzsa: "Rózsa és szat" 1994
61. Szentes Árpád és Vieira da Silva a portugál gyűjteményekben 1994
62. Bak Imre: "Új képek" 1994
63. Karoly Zsigmond és Kurt Benning 1994
64. Uzsicsi István: "Szobrok 1966-92" 1994
65. Kovács Attila: "Szekvenciák 1974-94" 1994
66. Birkás Ákos 1994
67. Konkoly György 1995
68. Lugossy Mária akadémiai színkoglói kiállítása 1995
69. Gyarmathy Thamar elvtári kiállítása 1995
70. Forgács Péter: "Inventárom" 1995
71. Új eszterzémenyek a BTM Fővárosi Képtárban 1965-1995 1995
72. Kacsikás Agnes textilművész akadémiai színkoglói kiállítása 1995
73. 12 művész Ausztriából és Magyarországról 1995
74. Thury Levente és Charles Rimbault kiállítása 1995
75. Nádor István kiállítása 1995
76. Sodó Tamás: "Nyílancholás" 1996 ISBN 963 7096 47 7
77. Türk Péter: "Forró vágyam érme kiadásban" 1996 ISBN 963 7096 48 5
78. Denis Laget 1996
79. Trombitás János 1996 ISBN 963 7096 55 8
80. A László Kónyi-gyűjtemény (a Mücsarnokkal közösen) 1996 ISBN 963 7550 76 3
81. Műszak, Memória, Historia et Museum Moderner Kunst-tól 1996 ISBN 9 900778 63 6
82. Vojnich Erzsébet 1997 ISBN 963 7096 56 6
83. „A kínzás elme” (Fiatel japan művészeti kiállítása) 1997 ISBN 963 7096 57 4
84. Vanee Kirkland festőművész 1997 ISBN 963 7096 59 0
85. Jovánovics György: "Ut manifestus atque aportius dicam" 1997 ISBN 963 7096 58 2
86. Maurer Dóra – Szegedy-Maszák Zoltán: "A petrai gyönyörben" 1997 ISBN 963 7096 60 4
87. Itt van előre! – Tótrászékény-Takács 1997 ISBN 963 7096 62 0
88. Itt van előre! – Révész Robert: Zentrali zsidótemető 1997 ISBN 963 7096 63 9
89. Carol Ross: szobrászművész 1997 ISBN 963 7096 64 7
90. Szirtes János: "Fekvő fa - fekvő kristály" 1997 ISBN 963 7096 65 5
91. Gellér B. István: "Leletek" 1998 ISBN 963 04 9783 2
92. Chit Maria és Szőrtsey Gábor: "Tulpek ege szatt" 1998 ISBN 963 04 9784 0
93. Jürg Da Vist: "A semmi öröme / Joy of Nothing" 1998 ISBN 963 7096 70 1
94. Major Kamil és Curt Asker: "Fent és kint" 1998 ISBN 963 7096 71 X
95. Bulcsú Imre: Jarás egy áldás nélküli terben 1998 ISBN 963 7096 74 4
96. Gerhard Andrees: Transziták / Transit Raum 1998 ISBN 963 7096 75
97. dr. Levandov László-gyűjtemény 1998 ISBN 963 7096 77 9
98. Záborcsky Gábor 1998 ISBN 963 506 214 1
99. Sztojóry László: Parkok, növ, autók 1999 ISBN 963 7096 78 7
100. Hermann Nitsch: Hatnapos játék Prinzendorfban 1999 ISBN 963 7096 86 8
101. Plasztikák 1999 ISBN 963 7096 88 4
102. Pinczeihelyi Sándor 1999 ISBN 963 7096 89 2
103. A Fővárosi Képtár gyűjteménye 1890-1945 1999 ISBN 963 7096 90 5
104. Nádor Judit: Vígjelen teremtés / Creation infinita 1999 ISBN 963 7096 91 4
105. Delli Agnes és Bánffy Zoltán 2000 ISBN 963 7096 92 2
106. Héjanyi Tibor: Khimari 2000 ISBN 963 7096 96 5
107. Rezsök és papírmunkák Louise Bourgeois, Meret Oppenheim, Ilse Weber 2000 ISBN 963 7096 97 3
108. Halász István 2000 ISBN 963 7096 98 1
109. Botond: Homo bellicosus 2000 ISBN 963 9340 00 6
110. Halász Károly: Taposott-képek 2000 ISBN 963 9340 01 4
111. In memoriam Stuber Zeuzesa 2000 ISBN 963 9340 02 2
112. Eszaki dimenziók / Nordic Dimensions 2001 ISBN 963 9340 05 7
113. Monique Deyres 2001 ISBN 963 9340 06 5

